

VOORBIJ DE WOORDEN

De jury had ook veel waardering voor de inzending van Walter van Gelderen. “Dit verhaal over de waarde van woorden laat een mooi zelfinzicht zien- een inzicht dat niet kant-en-klaar is, maar dat groet, rijpt en steeds opnieuw afstemt op wat er om de schrijver heen gebeurt. Het laat zien dat je een leven lang nieuwe inzichten en inspiratie kunt opdoen als je open blijft staan voor wat er op je pad komt”

Voorjaar 2013, lente. Ik ga opruimen, wat wil ik houden, wat kan weg. Ik blader door de stapel Happinez. Voor mij ligt het eerste nummer van 2007: “leren luisteren”.

Ik kom, net als toen, niet verder dan het voorwoord.

Lees en herlees de zinnen: “Oefenen in luisteren begint in stilte. Want alleen als je je eigen ruis, je kletsende innerlijke stem wat zachter zet, kun je iets horen”. En: “Er is dus een taal voorbij de woorden die spreekt als je durft te luisteren, anders hoor je ‘m niet”.

Het voorwoord gaat verder. Over het zoeken naar woorden die moeten overbrengen wat wij bedoelen terwijl wij weten dat de werkelijke boodschap ergens tussen de regels zit, in de pauzes, in stiltes, in dingen die niet worden gezegd.

De tekst raakt mij en roept vragen op. Hoe luister ik zelf, hoe dominant in gesprekken is mijn innerlijke stem, durf ik wel te luisteren?

Ik ben tweeënzeventig, het geven van trainingen in communicatieve vaardigheden is mijn vak, nu voornamelijk als vrijwilliger in de geestelijke gezondheidszorg en bij Sensoor, chat-en telefonische hulpdienst.

Ik weet dat ergens in mijn ‘leskoffertje’, het voorwoord dat ik destijds uitgeprint had ligt en dat ik, passend in de fase van de activiteit daar ook wel eens uit geciteerd heb.

Het is meer dan lesstof. In de trainingen zelf en daar buiten tracht ik de essentie van de tekst ook voor te leven.

En dat laatste is precies wat mij raakt en de eerder genoemde vragen oproept.

Soms roep ik “dat het bij de loodgieter thuis ook lekt” als ik reacties krijg waaruit blijkt dat ik niet echt geluisterd heb en mijn eigen oordelen mij in de weg zaten.

De roep voldoet niet meer, is een te gemakkelijk excuus.

Ik leer niet alleen aan vrijwilligers in de organisaties waar ik werkzaam ben. De laatste jaren merk ik dat ik vooral veel van hen leer.

Ik hoor en ervaar hoe zij echte aandacht geven aan bellers en cliënten die hun verhaal kwijt willen. Mensen die bang, boos of bedroefd zijn. Die soms de weg kwijt zijn.

Echte aandacht die inhoudt dat je er voor die ander bent, wetend dat luisteren, voorbij de woorden, verlichting en perspectief kan geven. Ik leer van deze ervaringen

Dit alles bedacht ik toen ik voor de keus stond in mijn opruimbui oude jaargangen van Happinez weg te doen. Ik heb dat niet gedaan.

Dit nummer bijvoorbeeld met dit voorwoord is mij dierbaar. Niet alleen voor mijn vrijwilligersactiviteiten, ook voor mijzelf.

Om beter te luisteren, voorbij de woorden.

Walter van Gelderen.